

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอัตราการเกิดและลักษณะพฤติกรรมความวิตกกังวลจากการพรางจากของเด็กอายุ 2-3 ปี ในสถานเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กอายุ 2-3 ปีในสถานเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียนที่ เขตเทศบาลนครนครราชสีมา ปีการศึกษา 2551 จำนวน 109 คน เก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน 2551 ซึ่งสังเกตพฤติกรรมของเด็กโดยผู้ปกครองและครู ด้วยแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความวิตกกังวลจากการพรางจาก มีความเที่ยงเท่ากับ 0.8 ($\alpha=0.05$) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาจำนวนและร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ อัตราการเกิดความวิตกกังวลจากการพรางจากของเด็กในสัปดาห์ที่ 1 พบร้อยละ 100 และลดลงตามลำดับในสัปดาห์ที่ 2, 3 และ 4 ดังนี้ ร้อยละ 96.33, 91.97 และ 78.90 ตามลำดับ และพบว่าเด็กแสดงพฤติกรรมความวิตกกังวลจากการพรางจากทั้ง 3 ระยะในทุกสัปดาห์ของการเข้าเรียน ซึ่งการสังเกตของครูและผู้ปกครองส่วนใหญ่สอดคล้องกัน โดยพฤติกรรมระยะต่อต้าน ระยะสิ้นหวัง และระยะปฏิเสธที่พบมากที่สุดในสัปดาห์ที่ 1 ได้แก่ เรียกหา มองหา หรือมองตามผู้ปกครอง ร้อยละ 66.97 คิดของที่นำมาจากบ้าน ร้อยละ 44.04 และร้องไห้เมื่อพบหน้าผู้ปกครองอีกครั้งในตอนมารับ ร้อยละ 26.61 ตามลำดับ พฤติกรรมระยะต่อต้าน ระยะสิ้นหวัง และระยะปฏิเสธที่พบมากที่สุดในสัปดาห์ที่ 2 ได้แก่ เรียกหา มองหา หรือมองตามผู้ปกครอง ร้อยละ 41.28 คิดของที่นำมาจากบ้าน ร้อยละ 38.53 และไม่เรียกหาผู้ปกครอง ร้อยละ 25.69 ตามลำดับ พฤติกรรมระยะต่อต้าน ระยะสิ้นหวัง และระยะปฏิเสธที่พบมากที่สุดในสัปดาห์ที่ 3 ได้แก่ เรียกหา มองหา หรือมองตามผู้ปกครอง ร้อยละ 28.44 คิดของที่นำมาจากบ้าน ร้อยละ 23.85 และวิ่งเข้าหา โฝกอดครูประจำชั้น/ครูที่เลี้ยงร้อยละ 27.67 ตามลำดับ และพฤติกรรมระยะต่อต้าน ระยะสิ้นหวัง และระยะปฏิเสธที่พบมากที่สุดในสัปดาห์ที่ 4 ได้แก่ วิงวอนและจับขีดยผู้ปกครอง ร้อยละ 15.60 คิดของที่นำมาจากบ้าน ร้อยละ 22.02 และไม่เรียกหาผู้ปกครอง ร้อยละ 11.93 ตามลำดับ

จากผลการศึกษาวิจัยชี้ให้เห็นว่าควรมีการให้ความรู้กับผู้ปกครอง ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็ก รวมทั้งพยาบาลควรทำการคัดกรองการแสดงพฤติกรรมที่รุนแรง เพื่อช่วยลดระยะเวลาของการเกิดความวิตกกังวลจากการพรางจากและช่วยให้เด็กพัฒนาอย่างเหมาะสมตามวัย

The purpose of the descriptive research was aimed to examine the rate of separation anxiety behavior in children at childcare center. The sample included 109 children 2-3 years at childcare center in the municipal area of Nakornratchasima province in year 2009. Data collection was conducted during May – June 2009. Methodologically, observation and record was made by parents for separation anxiety behaviors in children. The validity was 0.8 ($\alpha=0.05$). For data analysis, the percentage (%) was implemented.

The results demonstrated that the rate of separation anxiety behavior in children accounted for 100% in the first week, and anxiety rate was reduced in 2nd, 3rd, and 4th week, accounting for 96.33%, 91.97%, and 78.90%, respectively. The children expressed separation anxiety over three stages in every week of attending the class. The behavioral observation reported by teachers and parents was consistent. The separation anxiety behavior among children in resistance stages, desperation stage, and rejection stage was obvious mostly in the first week, including calling over, looking for, and looking follow parents, accounted for 66.97%. Other observed behaviors such as object adherence and crying when facing the parent afterschool accounted for 44.04% and 26.61%, respectively. In second week, the separation anxiety behavior among children in resistance stages, desperation stage, and rejection stage was obvious mostly including calling over, looking for, and looking follow, accounted for 41.28%. Other observed behaviors such as object adherence and reduced calling over parent accounted for 38.53% and 25.69%, respectively. In third week, the separation anxiety behavior among children in resistance stages, desperation stage, and rejection stage was obvious mostly including calling over, looking for, and looking follow, accounted for 28.44%. Other observed behaviors such as object adherence and rushing to teacher/baby-sitter accounted for 23.85% and 27.67%, respectively. In the fourth week, the separation anxiety behavior among children in resistance stages, desperation stage, and rejection stage was obvious mostly including beseeching and seizing parent, accounted for 15.60%. Other observed behaviors such as object adherence and stopping on calling over parent accounted for 22.02% and 11.93%, respectively.

As results mentioned, it's suggested that knowledge should be provided to parents, teachers and those who concern for care-giving of child. Behavior screening should be carried out by nurses for such severe behaviors. In order to reduce the behavior of separation anxiety and help the children growing up to quality in future.